

Θαυμαστά Γεγονότα

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Ορθόδοξη πίστη

image not found or type unknown

‘Άγιον’ Όρος

Διαχρονική μαρτυρία
στούς άγώνες υπέρ τής Πιστεως

Πανέβηκε Γορπητώσα Δίπλοσσα, εν τού νύν θεοῦς καρδίᾳ τῆς καί ἐκ τῶν ἑαυτέρων ἀφοσιωθῆναι τῶν ἀδυσπραγηματίων θύλων εὐχαρίτων καί ἱερῶν κανόνων τῆς θρησκείας ἡμῶν κίστεως, μή ἐγκαταλίπῃς τό Άγιον Γεφύριον σου, δά τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν, ἀλλά προσηύθη ἡμῶν Περωνε Γερότισσα, τῆς πανοθενεῖ σου ράβδῳ, διδοῦσα ἡμῶν πνεῦμα φόβου Θεοῦ, πνεῦμα συνέσεως, πνεῦμα ἀνδρείας καί βουνοῦσα ἡμῶς εἰς ἀγῶνας στερεοῦς ὑπέρ τῆς ἀγίας ἡμῶν κίστεως. (Μόνη)

Τῆς σκεπῆς σου Εὐδοῖα, Γορπητώσα Δίπλοσσα, ἡ δά θαλάσσης ἐπίστασι, θαυμαστός ἐν τῆς κοίτης σου, ταῦτα ὡς ἀνάστασι σκεπτοῦ, καί ἐσώματι τῆς δόξης σου πιστός εἶ σῶσις γάρ ἀναβλήδους τῆς διαρείας, τῆς πόδῳ ἐξβοῶν τοῖς δόξα τῶν θαυμασίων σου ἀγνή, δόξα τῆς κρυμμένης σου, δόξα τῆς κρῆς ἡμῶς σου κίστεως χροῦτό τῆς.

Ἀποτίμιον
ἐν τῶν ἁγίων ἐκ τῶν ἁγίων, ἁγίων Μοναχῶν Μαρτυρολογίου.

Ἦμος
τῆς ἁγίας καίσης

Ἐκδοσις ἁγορῶν τῶν Πατέρων - Άγιον Όρος 2014

Είμαι ένας υπέργηρος ιερομόναχος από την Ι. Μονή Αγίου Διονυσίου Ζακύνθου. Εισ την Ιερά Μονή κατετάγην την 17ην Σεπτεμβρίου 1935 και την 1η Οκτωβρίου επήγα όπως όλοι οι δόκιμοι τότε της Ι. Μονής στα Στροφάδια. Τα Στροφάδια είναι δυο νησάκια που απέχουν 40 μίλια από την Ζάκυνθο. Εκεί δεν υπάρχει τίποτε άλλο παρά μόνο το Μοναστήρι, όπου και ο τάφος του Αγίου Διονυσίου και ο φάρος. Εκεί έμεινα 4,5 χρόνια. Πολλά θαύματα άκουσα και είδαν τα μάτια μου. Θα σας αναφέρω λίγα προς δόξαν του Τριαδικού Θεού και της Παναγίας μας.

Οι πατέρες εκεί είχαν μεγάλη ευλάβεια και αγάπη προς την Παναγία μας. Όλη την ημέρα έλεγαν Παντοχαρά μου. Παναγία μου Παντοχαρά μου. Και η Παναγία μας όλους τους προστάτευε και τους ανακούφιζε από τους κόπους και τις ταλαιπωρίες της εκεί σκληρής ζωής. Είχαν φτιάξει 3 καμίνια διά να βγάζουν κεραμίδια και τούβλα που χρειαζόνταν για τις ανάγκες τους, λόγω της δύσκολης συγκοινωνίας (διότι δεν υπήρχαν καΐκια με μηχανές, μόνο με πανιά ταξίδευαν) να προμηθευτούν τα αναγκαία από τη Ζάκυνθο. Έτσι εξαναγκάστηκαν και έφτιαξαν τα καμίνια.

Εργάζονταν πολύ σκληρά και η Παναγία μας, σαν άλλη στοργική μάνα, τους περίμενε στην πύλη της Μονής και τους σκούπιζε τον ιδρώτα. Ένας μοναχός ονόματι Αβέρκιος, λέγει στην Παναγίας μας· «Παναγία μου εγώ είμαι αμαρτωλός, δεν θέλω να με σκουπίσης», και του λέγει η Παναγία:

— Α! Αβέρκιε, αν δεν σε σκουπίσω δεν θα είσαι παιδί δικό μου.

— Να με σκουπίσης Παντοχαρά μου, να με σκουπίσης.

Αυτό το περιστατικό μου το διηγούντο αυτοί οι άγιοι Πατέρες της Μονής.

* * *

Άλλο θαύμα που το έζησα ο ίδιος όταν ήμουν εφημέριος. Μας χάλασε ο μύλος και δεν είχαμε αλεύρι να ζυμώσουμε. Σκεφτήκαμε λοιπόν με τον συνεφημέριό μου, διότι δεν υπήρχε άλλος τρόπος να επικοινωνήσουμε με το Μοναστήρι μας στη Ζάκυνθο, να φτιάξουμε δύο επιστολές και να τις βάλουμε σε δύο μπουκάλες καλά σφραγισμένες και χρήματα μέσα. Τις σταυρώσαμε στην εικόνα της Παντοχαράς μου και στο λείψανο του Αγίου Διονυσίου και τις πετάξαμε στη θάλασσα, μέσα στο γράμμα είχαμε σημειώσει και την ώρα που το πετάξαμε. Μέσα σε λίγη ώρα η μία

μπουκάλα πήγε στο λιμάνι του Κατάκωλου και η άλλη στην παραλία της Κυπαρισσίας. Εκείνος που βρήκε την μπουκάλα στο Κατάκωλο πήγε στο καφενείο και προσκαλούσε τον κόσμο να θαυμάση, πώς η μπουκάλα έφτασε μέσα σε τόσο λίγη ώρα στο λιμάνι τους, ενώ η απόσταση από τα Στροφάδια είναι 42 μίλια! Ο άνθρωπος αυτός έστειλε το γράμμα στη Ζάκυνθο, στο Μοναστήρι και σε τρεις ημέρες ήλθε ο μάστορας και μας έφτιαξε το μύλο.

* * *

Άλλο συγκλονιστικό θαύμα είναι το εξής:

Απ' το χωριό Μάραθος της νήσου Πρώτης ήρχετο συχνά στα Στροφάδια ένα καΐκι για ψάρεμα. Μια γυναίκα από εκεί λέγει σ' αυτούς που είχαν το καΐκι.

— Παίρνετε αυτό το μπουκάλι το λάδι να ανάψετε τα κανδήλια της Παναγίας μας που το έχω τάμα;

— Βεβαίως το παίρνουμε, απάντησαν και το έβαλαν στο αμπάρι του καϊκιού.

Όταν όμως έφτασαν στα μέσα της διαδρομής λένε μεταξύ τους.

— Δεν παίρνουμε το λάδι της γριάς να το φάμε; Μήπως η Παναγία θα φάη το λάδι;

— Πήγαινε πάρτο απ' το αμαπάρι.

Κατέβηκε ο ένας εξ αυτών εις το αμπάρι, ψάχνει, πουθενά το λάδι.

— Πού τόβαλες; φέρε μου το τιμόνι και πήγαινε εσύ να το φέρης.

Κατεβαίνει και αυτός, πουθενά το λάδι. Αναρωτιόντουσαν μεταξύ τους τι έγινε!

Μόλις έφτασαν στα Στροφάδια, στο σημείο που πήγαν να δέσουν το καΐκι, βλέπουν μπροστά τους το μπουκάλι με το λάδι.

Συντετριμμένοι πήραν το μπουκάλι και μου το έφεραν στο Μοναστήρι.

— Πάτερ θέλαμε να φάμε το λάδι της γριάς και μας το πήρε η Παναγία μέσα από το καΐκι. Πάρτο ν' ανάψης τα κανδήλια.

* * *

Εις τα πενήντα χρόνια που έκαμα στο Μοναστήρι του Αγίου Διονυσίου, είδα πάρα

πολλά θαύματα που έκανε ο άγιος, εξ αυτών θα γράψω λίγα για να δήτε πόση παρρησία έχει ο άγιος εις τον Θεόν.

Ένα παιδάκι ηλικίας 7-8 ετών από το χωριό Βανάτο Ζακύνθου έπαιζε μέσα στο αμπέλι τους.

Ένας κυνηγός όμως, που κυνηγούσε σ' αυτή την περιοχή, μόλις είδε να σηκώνεται ένα ορτύκι έριξε μια ντουφεκιά χωρίς να προσέξει το παιδάκι που το σκέπαζαν τα φύλλα του αμπελιού, και κατά λάθος χτύπησε το παιδί στο πρόσωπο και συγκεκριμένα στα δυο του μάτια.

Οι γονείς του πήγαν το παιδί στο Γιατρό τον κ. Νταγιάντα. Ο Γιατρός είπε ότι πρέπει να του βγάλουμε τους βολβούς ειδάλλως κινδυνεύει να πεθάνη από μόλυνση. Τελικά απεφάσισαν οι γονείς και ο γιατρός να αφαιρέσουν τους βολβούς και βυθίστηκε το παιδάκι επί είκοσι χρόνια μέσα στο σκοτάδι. Τυφλό πια ζητιάνευε για να εξοικονομήση τα προς το ζην.

Κάθε χρόνο, όταν εορτάζει ο άγιος Διονύσιος, συνηθίζουμε να γίνεται περιφορά του αγίου σκηνώματος μέσα στην πόλη, τότε πολλοί άρρωστοι ξαπλώνουν κατά γης, για να περάσει από πάνω τους το άγιο Λείψανο.

Σε μια, λοιπόν, τέτοια εορτή λέγει ο τυφλός σε κάποιον.

— Βρε παιδί μου, δεν έχω μάτια, δεν με ξαπλώνεις στο δρόμο που θα περάση ο άγιος, μήπως μου δώση το φως μου;

Ο καλός αυτός άνθρωπος τον ξάπλωσε στο δρόμο και όταν ο τυφλός αισθάνθηκε ότι ήταν ο άγιος από πάνω του, σήκωσε τα χέρια του και έπιασε τα πόδια του Αγίου και με όλη τη δύναμη της ψυχής του φώναξε.

Άγιε του Θεού, δώσε μου το φως μου να σ' αφήσω να φύγης.

Έτρεξε η επιτροπή να του πάρη τα χέρια αλλά αυτός ήταν χειροδύναμος και συνέχιζε να φωνάζη: «Όχι, δεν τον αφήνω να φύγει».

— Άγιε μου Διονύσιε, δος μου το φως μου.

Αυτομάτως απέκτησε καινούρια μάτια.

Αυτό το θαύμα το είδα με τα μάτια μου.

* * *

Ένα άλλο επίσης συγκλονιστικό θαύμα είναι το εξής:

Ένα κοριτσάκι από την Καλιφόρνια της Αμερικής ήταν παράλυτο. Είχε σοβαρό πρόβλημα στη σπονδυλική του στήλη. Συχνά έβλεπαν στον ύπνο τους και αυτό και η μητέρα της ένα καλόγηρο που τους καλούσε να έρθουν στη Ζάκυνθο και τους υποσχόταν ότι το κοριτσάκι θα γίνη καλά.

Τελικά απεφάσισαν να έρθουν στο νησί μας αν και δεν ήξευραν να μιλάνε ελληνικά.

Ένας καλός γιατρός, ονόματι Κούμανης, μιλούσε καλά την Αγγλική γλώσσα και λέγει στη μητέρα του κοριτσιού γεμάτος απορία.

— Καλά ήλθες από την Καλιφόρνια στη Ζάκυνθο; Ποίος είναι ικανός από εμάς να θεραπεύση το παιδί σου;

Η μητέρα του απάντησε ότι έβλεπαν ένα καλόγηρο που τους παρότρυνε γι' αυτό.

Αμέσως κατάλαβε ο γιατρός και της υπέδειξε να πάη στο Ναό του αγίου Διονυσίου. Κατά θεία συγκυρία ήταν και η εορτή του Αγίου Διονυσίου.

Επήγαν λοιπόν στην εκκλησία και στον Εσπερινό μόλις βγάλαμε τον Άγιο στην Ωραία Πύλη, καθώς ήταν το κοριτσάκι ακίνητο, παράλυτο δίνει ένα σάλτο και πάει και αγκαλιάζει τα πόδια του Αγίου, και έλεγε στην ελληνική γλώσσα, παρ' όλο που δεν την ήξερε.

— Αυτός ερχόταν στην Καλιφόρνια και μου έλεγε, πως θα με κάνει καλά.

Το τι έγινε δεν μπορεί κανείς να το περιγράψει. Και η μητέρα της ευχαριστώντας τον Άγιο έφυγε με το κοριτσάκι της υγιέστατο.

* * *

Άλλο θαύμα του Αγίου Διονυσίου.

Κατά την Ιταλογερμανική κατοχή το 1942 απέναντι απ' την εκκλησία του Αγίου είχαν αράξει τα πλοία των Γερμανών. Το βράδυ εκείνο ήλθαν τα αεροπλάνα των Άγγλων και εβομβάρδισαν τα πλοία, οι βόμβες έπεσαν 13 μ. από την εκκλησία, 13 μ. από το καμπαναριό και 13,20 μ. από την νέα Εκκλησία. Έπεσαν 12 βόμβες και

εξεράγησαν οι 6. Τα βλήματα έφθασαν στα θεμέλια της Εκκλησίας χωρίς να πάθει τίποτα.

Εκείνη την ώρα εγώ καθόμουνά πάνω στο παράθυρό μου και η πίεση του αέρος με πέταξε 3 μ. μέσα στο κελλί μου.

Το πρωί ήλθαν οι στρατηγοί των Γερμανών και των Ιταλών και μας είπαν ότι όχι μόνο έπρεπε να καταστραφεί η Εκκλησία αλλά και τα γύρω σπίτια.

Ο δε Ιταλός έλεγε: «θαύμα του αγίου Διονυσίου» και μας παρεκάλεσαν να ανοίξουμε τον Άγιο για να προσκυνήσουν.

* * *

Στο Μοναστήρι μας τον άγιο Διονύσιο υπήρχαν άγιοι άνθρωποι, νάχουμε την ευχή τους.

Ένας ιερέυς ονόματι Ανδρόνικος, ένα Σάββατο, ενώ λειτουργούσε στον Άγιο Διονύσιο, ήλθε κοινώνησε και μου λέει: π. Χρυσόστομε φεύγω, φεύγω, φεύγω, δος μου την ευχή σου. Εν συνεχεία πήγε στον ηγούμενο και του είπε: Άγιε ηγούμενε, συγχώρησέ με, φεύγω.

— Πού πας Ανδρόνικε; του λέει μ' απορία ο ηγούμενος.

— Φεύγω για την άνω Ιερουσαλήμ, πάω στην Πατρίδα.

Εφ' όσον πήρε την συγχώρησι από τον ηγούμενο, πήγε σ' όλους τους πατέρες συγχωρέθηκε και πήρε την ευχή τους, πήγε στο κελλάκι του, ετοιμάσθηκε φόρεσε την ιερατική του στολή, ξάπλωσε στο κρεβάτι του και κοιμήθηκε τον αιώνιο ύπνο.

Επίσης και ο μοναχός Γρηγόριος, ένας λεβεντάνθρωπος, πλύθηκε, φόρεσε τα ρασάκια του, πήγε πρώτα και προσκύνησε στην Παναγία μας, μετά πήγε σ' όλους τους πατέρες και ζήτησε συγχώρηση, εν συνεχεία στο κελλί του και εκοιμήθη τον ύπνο του δικαίου.

* * *

Ένας μοναχός ονόματι Δαυίδ που, δυστυχώς, είχε κυριευθεί από το πάθος της

πλεονεξίας, είχε το διακόνημα να ανάβη τα καντήλια, αυτός τσιγγουνευόταν το λάδι και έβαζε λίγο, το υπόλοιπο το κρατούσε και το πούλαγε.

Ένας άλλος μοναχός που τον πήρε είδησι, του λέγει: Πάτερ μου το λάδι που κρατάς θα γίνη θάλασσα και θα σε πνίξη. Και όντως έτσι και έγινε. Μία μέρα που ερχόταν με κάποιο ανηψιό του από τα Στροφάδια στη Ζάκυνθο, δυστυχώς πνίγηκαν. Μεγάλο κακό η πλεονεξία, και «ο Θεός ου μυκτηρίζεται»...

* * *

Η ευσπλαχνία και το έλεος του Θεού μας, φαίνεται στο μυστήριο της εξομολογήσεως. Ήμουν στο μετόχι του Αγίου Διονυσίου που έχουμε στην Κεφαλληνία, στα Χιονάτα. Μία μέρα, που ήμουν στο χωράφι, βλέπω ένα κύριο να έρχεται καβάλα στο άλογό του, σταματάει και μου λέει: Θέλω τον παπά του αγίου Διονυσίου.

— Τι τον θέλεις; τον ρωτάω.

— Να εξομολογηθώ, μου λέει.

— Έλα πάμε του λέω.

Αυτός ο άνθρωπος ονόματι Κυρηναίος ήταν αντάρτης. Κι ο καημένος είχε κάνει πολλές αμαρτίες στη ζωή του, εκτός από φόνο. Είχε όμως τόση μετάνοια που επί 3 ½ ώρες τον εξομολογούσα και τα δάκρυα του έτρεχαν ποτάμι. Από τους λυγμούς πολλές φορές, ούτε να μιλήσει δεν μπορούσε, και εγώ τον άφηνα να συνέλθει και μετά να συνεχίσει. Στο τέλος μου λέει: ευτυχώς παπά μου που δεν έφυγα, γιατί μόλις σε είδα ότι ήσουν τόσο νέος, μούλεγε ο λογισμός μου να γυρίσω πίσω.

Του λέω: άκουσε παιδί μου, για να σου δώσω να κοινωνήσης το Σώμα και το Αίμα του Χριστού μας πρέπει να κάνεις κάποιο κανόνα πρώτα.

— Ότι μου πήτε πάτερ μου.

— Λοιπόν, άκουσε παιδί μου. Επί τρεις μήνες θα κάνεις κάθε μέρα 100 μετάνοιες. Σε τρεις μήνες θα ξανάρθεις να τα πούμε.

Σε τρεις ακριβώς μήνες έρχεται ο Κυρηναίος και μου λέει:

— Ότι μου είπες, πάτερ μου, το έκανα, έχω ένα καλυβάκι στο χωράφι μου και εκεί

πήγα και έμεινα και έκανα τις μετάνοιές μου.

— Εντάξει παιδί μου, του λέω, θα συμπληρώσουμε λίγο κανόνα ακόμη. Για να μη πολυλογώ βάζοντάς του κανόνα, αφού συμπληρώθηκε 1,5 χρόνος από την πρώτη του εξομολόγηση, έκρινα ότι ήλθε η ώρα για να κοινωνήση των αχράντων μυστηρίων.

Τα περισσότερα κακά τα είχε κάνει σε ένα χωριό που λέγεται Αγρίνιο.

Εκεί σκέφτηκα να κοινωνήση, αφού πρώτα ζητήσει συγχώρηση από όλους τους χωριανούς.

Του λέω λοιπόν.

— Άκουσε, Κυρηναίε μου, αύριο θα πάω να λειτουργήσω στα Αγρίνια, νάρθεις εκεί να σε κοινωνήσω.

— Μα παπά μου, αν με δουν θα με λυντσάρουν, έχω κάνει τόσα κακά σ' αυτούς τους ανθρώπους.

— Μη φοβάσαι, του λέω, θα καθίσης κοντά στην πόρτα του ιερού και αν δεις κάποια ύποπτη κίνηση, έλα μέσα. Έλα πρωί-πρωί, θα σε περιμένω εκεί.

Εγώ είχα πάει από το προηγούμενο βράδυ στο χωριό και μίλησα στους κατοίκους του χωριού για την αγάπη που πρέπει να έχουμε ακόμη και στους εχθρούς μας και να τους συγχωράμε, για να μας συγχωρήσει κι εμάς ο Θεός και να εξαλείψει τα πλήθη των ανομιών μας.

Δεν τους ανέφερα όμως τίποτε για τον Κυρηναίο. Την άλλη ημέρα, Κυριακή πρωί, βλέπω τον Κυρηναίο να με περιμένη από τα χαράματα έξω από την εκκλησία.

— Φοβάμαι πάτερ μου, μου λέει.

— Μη φοβάσαι, παιδί μου, κάνε ότι σου είπα.

Πράγματι ήλθε και κάθισε κοντά στην πόρτα του ιερού.

Γρήγορα μαθεύτηκε στο χωριό ότι ήλθε ο Κυρηναίος και γέμισε η εκκλησία από κόσμο. Όταν πλησίασε η ώρα της θείας Κοινωνίας, έκανα νόημα στον Κυρηναίο να ζητήσει συγχώρηση από όλους.

Ανέβηκε ο Κυρηναίος στα σκαλάκια του Ιερού και άρχισε να εξομολογείται με λυγμούς δημοσίως, ότι τους είχε κάνει και να ζητάει συγχώρηση από όλους.

Τότε όλο το εκκλησίασμα φώναζε: «συγχωρημένος νάσαι».

Κανείς δεν μπορεί να φαντασθεί, τι ατμόσφαιρα συγκινητική επικρατούσε σ' όλο το εκκλησίασμα.

Με συντριβή και πλήρη μετάνοια κοινώνησε των Αχράντων μυστηρίων.

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας συναγωνίζονταν οι χωρικοί ποιος θα πάρει τον Κυρηναίο στο σπίτι του, για να του κάνη το τραπέζι.

* * *

Συγχρόνως με τις υπηρεσίες μου στον Άγιο Διονύσιο έκτιζα και το Μοναστήρι αφιερωμένο στην Παναγία μας την Ελευθερώτρια. Η φροντίδα της Παναγίας μας και η άμεση βοήθειά της ήταν ολοφάνερη.

Όταν δεν είχα καθόλου χρήματα για να συνεχίσω το έργο, άγνωστοι άνθρωποι μου έδιναν χρήματα, όπως μια κυρία από την Καλιφόρνια, ήλθε στη Ζάκυνθο και μου λέει: Η μάννα μου μού άφησε 1000 δολ. να τα δώσω σε μία εκκλησία και τα έφερα σε σας.

Επίσης όταν θα έφερναν την εικόνα της Παναγίας μας από την Αθήνα, που αγιογράφησε ο κ. Αντώνιος Στανίτσας, δεν είχα ούτε μία δραχμή για να τους περιποιηθώ. Ήμουνα πολύ στενοχωρημένος και όπως βάδιζα στην Παραλία, ένας φίλος μου από απέναντι μου φώναξε να μου δώση ένα αναψυκτικό για να δροσιστώ.

Την ώρα που το έπινα όρθιος, καταϊδρωμένος και κουρασμένος περνάει ο ταχυδρόμος και μου λέει: «Πάτερ μου έχετε μία επιταγή, αλλά επειδή ήταν πολλά τα χρήματα, δεν τα πήρα μαζί μου, να πάτε να τα πάρετε».

Πήγα στο ταχυδρομείο και πήρα 5.000 δρχ. εκείνη την εποχή, μου τα έστειλε μία άγνωστη γυναίκα, και έτσι με τα χρήματα αυτά τους εξυπηρέτησα όλους.

* * *

Ένα άλλο θαυμαστό περιστατικό είναι το εξής. Μου χρειάζονταν 62 τσουβάλια τσιμέντο. Χρήματα δεν είχα για να τα αγοράσω και οι εργασίες είχαν σταματήσει, ο μάστορας λόγω της καθυστέρησης, επειδή είχε και άλλες δουλειές, ήθελε να χαλάσει την σκαλωσιά, διότι χρειαζόταν τα ξύλα.

— Μη τα χαλάς, βρε παιδί μου, του λέω, θα τα βρούμε τα τσιμέντα.

Κι όπως καθόμουν σκεπτικός και αμήχανος, έρχονται δύο άγνωστοι άνθρωποι και μου λένε: θέλουμε τον π. Χρυσόστομο.

— Εγώ είμαι, τους λέω.

— Πάτερ μου ο κ. Μιχαηλίδης σας στέλνει 62 σακιά τσιμέντο.

Ακριβώς όσα χρειαζόμασταν. Μεγάλη η Χάρης της Παναγίας μας.

Μια χρονιά που είχε μεγάλη ανομβρία η στάθμη του πηγαδιού μας είχε πολύ κατεβεί και κινδυνεύαμε να μείνουμε χωρίς νερό, σημειωτέον, ότι εμείς πίνουμε από αυτό το νερό και μ' αυτό καλύπτουμε όλες τις ανάγκες της Μονής.

Διάβασα μια σχετική ευχή, ρίχνοντας μέσα και ένα Σταυρό με τίμιο ξύλο (φυσικά τον Σταυρό τον είχαμε δέσει και τον ανασύραμε), αμέσως η στάθμη του νερού ανέβηκε και έκτοτε ποτέ δεν μας έχει λείψει αυτό το ευλογημένο αγαθό.

Πώς κανείς να μην ευχαριστεί την Παναγία μας, που μέρα-νύχτα σαν στοργική μάννα φροντίζει να καλύπτει όλες τις ανάγκες των παιδιών της και δέεται αενάως για την σωτηρία μας; γι' αυτό και εμείς ας ψάλλουμε αδιαλείπτως ΧΑΙΡΕ ΠΑΡΘΕΝΕ ΧΑΙΡΕ, ΧΑΙΡΕ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ, ΧΑΙΡΕ ΔΕΔΟΞΑΣΜΕΝΗ, ΧΑΙΡΕ ΝΥΜΦΗ ΑΝΥΜΦΕΥΤΕ!

* * *

Εκτός από τον Άγιο Διονύσιο, με την βοήθεια του Θεού και της Παναγίας μας, κατόπιν πολλής προσευχής, με αξίωσε ο Θεός και η Παναγία μας και έφτιαξα ένα μικρό μοναστήρι προς τιμήν της Υπεραγίας Θεοτόκου της Ελευθερωτριάς.

Και τα θαύματα της Παναγίας μας είναι πάρα πολλά. Σε πολλές άτεκνες μητέρες έχει χαρίσει παιδάκια. Πολλούς δαιμονισμένους έχει θεραπεύσει, καρκινοπαθείς και από άλλες ασθένειες. Θα μνημονεύσω μόνο ένα πολύ συγκλονιστικό θαύμα. Έγινε

όταν ο αγιογράφος Κων/νος Μπάρμπας αγιογραφούσε τον Παντοκράτορα. Ήλθε ένας παράλυτος ονόματι Νικόλας Χαϊκάλης από την Αθήνα.

Περπατούσε με πατερίτσες και υποβασταζόμενος από την γυναίκα του και τις αδελφές του. Στην κυριολεξία τα πόδια του τα έσερνε.

Με παρεκάλεσε να κάνω μια παράκληση στην Παναγία με την ελπίδα της θεραπείας.

Όταν άρχισα να κάνω την παράκληση, αυτός παίρνει αγκαλιά μια μικρή εικόνα της Παναγίας της Ελευθερωτριάς που βρίσκεται πάνω στο θρόνο της μεγάλης εικόνας και παρακαλούσε κλαίγοντας την Παναγία να του χαρίσει την υγεία του. Σε λίγο αισθάνθηκε τέτοια δύναμη στα πόδια του και άρχισε να περπατάει χωρίς καμιά βοήθεια.

Δεν το πίστευε. Αλήθεια περπατάω; έγινα καλά; φώναζε και βάζει τις πατερίτσες στον ώμο του και έφυγε τρέχοντας. Ο δε αγιογράφος έμεινε έκπληκτος από το θαύμα αυτό, που το είδε με τα μάτια του.

Έγραψα εν ολίγοις κάποια από τα θαύματα τα οποία έζησα στο διάβα της μοναχικής και ιερατικής μου διακονίας.

Εύχεσθε και για μένα

Μετ' απείρων ευχών

Αρχιμ. Χρυσόστομος

Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη»

Πηγή: impantokratoros.gr